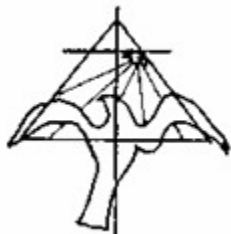

3

březen
2011

Košířský farní list

BŘEZEN

SMYSL ČTYŘICETIDENNÍHO POSTU

„Všichni křesťané, každý svým způsobem, jsou z Božího zákona povinni činit pokání; aby se všichni určitým zachováním pokání navzájem spojili, stanovují se dny pokání, v nichž se křesťané zvláště věnují modlitbě, konají skutky zbožnosti a lásky a také sebezápor tím, že své vlastní povinnosti věrněji plní a že zachovávají pokání újmou a zdrženlivostí od pokrmů podle následujících kánonů“ (kán. 1249)

„Dny a doby pokání v celé církvi jsou jednotlivé pátky během celého roku a doba postní.“ (kán. 1250)

„Pokání zdrženlivosti od masa nebo jiného pokrmu podle předpisů biskupské konference se zachovává každý pátek v roce, pokud nepřipadne na den slavnosti; pokání zdrženlivosti a újmou se zachovává na Popeleční středu a na Velký pátek, v den utrpení a smrti našeho Pána Ježíše Krista.“ (kán. 1251) Zdrženlivost od masa zavazuje od 14 let, újma v jídle od 18 do 60 let. Před každým přijímáním svátosti oltářní je eucharistický půst alespoň 1 hodinu. (viz. Právní normy arcidiecéze pražské z let 1991-2002)

„Pastýři duší rodiče dbají, aby také ti kteří nejsou vázáni zákonem pokání zdrženlivosti a újmou z důvodu nezletilosti, byli vychováni k správnému pochopení pokání.“ (kán 1252)

Uvedené normy církevní autorita ukládá jako prostředek k dobrému křesťanskému životu. Ten se totiž neobejde bez zdravé askeze a kajícího. Je zde patrná analogie k tělesnému a duševnímu životu, jehož plnost, zdraví a krása se neobejdou bez kvalitní životosprávy a rozvíjení. Přirozenost však není v křesťanském životě vrcholem, ale jen důležitým předpokladem. Nadpřirozený život duše je prioritou, kterou máme především zdokonalovat. Výchova a sebevýchova k pokání a askezi hraje velmi důležitou roli v životě křesťana, jak je patrné i z uvedených textů Kodexu církevního práva. Je třeba pronikat do smyslu pokání, abychom je dobře prožívali a zároveň svým příkladem k němu povzbuzovali ostatní.

Postem v širším slova smyslu rozumíme krocení tělesných žádostí tím, že se zdržujeme smyslových požitků, a to z pohnutek mravních; v užším slova smyslu znamená půst odporování přirozené náklonnosti k pokrmu a nápoji ve prospěch mravního zdokonalení. V tomto smyslu znamená půst jenom zdrženlivost, která řídí chuť a požívání jídla a opojného nápoje podle Božího zákona. Mírou zdrženlivosti je potřeba k zachování života a plnění povinností.

Půst vede ke zkrocení tělesných žádostí, k dostiučinění za hříchy a k pozdvižení mysli k Bohu (preface na Popeleční středu). Církev vlastně půst nevynalezla, ale pouze určila způsob a dobu postu ustanoveného přirozeným a Božím zákonem. Povinnost postu ukládá desatero v 9. a 10. přikázání.

Půst je tedy přikázán zákonem přirozeným i církevním.

Důležitost postu pro mravní a náboženský život uznávala všechna náboženství. I pohané zachovávali posty. Tak např. měl-li někdo být zasvěcen do Mithrových tajemství, bylo mu uloženo, aby se podrobil různým kajícím úkonům, musel zachovávat i přísné posty. Při řeckých thesmoforiích, slavnostech Demetry, zakladatelky manželského svazku, bylo také ženám předepsáno, aby se několik dní před slavností postili. O Zoroastrovi se vypráví, že se připravoval 40 dní postem a rozjímáním na přijetí zákona Ormuzdova. Římané nařizovali posty a kající průvody za odvrácení všech pohrom.

Ve Starém Zákoně sice Bůh nařídil jen jeden přísný veřejný půst za rok v den smíření (Lev 16,29 a n., 23,27), ale Izraelitům býval půst vždy mocným kajícím prostředkem, aby se před Bohem pokořili, odvrátili od sebe jeho hněv a získali od něho milost (Sd 20,26; 1 Král 7,6; 2 Par 20,3; Joel 1,14; 2,12; Jer 36,9; Esdr 8,21; Nehem 1,4; 1 Mak 13,12).

Účelem čtyřicetidenního postu je připravit věřící k důstojné oslavě velikonoce vnitřní očistou a posvěcováním. V tomto smyslu mluví o významu čtyřicetidenního postu sv. Řehoř v homilii na první neděli postní v lateránské bazilice, kde označuje vnitřního ducha postu, v jakém je třeba konat vnější postní úkony, aby neztratily svou cenu.

Připomíná Mojžíše a Eliáše, jak se připravovali, a potom říká: „Je jistě spravedlivé, abychom tělu, které nás svedlo k přestoupení Božího zákona, uložili pokání spočívající v umrtvování... Každý ať se v této posvátné době zaměří především proti duchovnímu nepříteli, kterého uchovává ve svém nitru – proti uvolněným a neuspořádaným žádostem“ (In evang. hom. 16, n.6).

Kdo v sobě ovládá nižší síly, přináší sebe sama jako oběť, ke které povzbuzuje sv. Pavel: „Dávejte sami sebe v oběť živou a svatou, Bohu milou“. Sv. Řehoř v postní době také vyzývá k almužnám a ctnostem: „Bůh rád přijímá dar z rukou toho, jenž s postem spojuje dobročinnost a koná skutky bratrské lásky... Zanech hněvu a zášti, krot' svou svévoli. Zbytečně trestáš tělo, nebojuješ-li proti chybám a pokleskům ducha“.

To, co bylo připomenuto o době předvelikonoční, se týká hlavně přípravy na utrpení a smrt Páně, prožívané v liturgii Svatého týdne a zvláště v posvátném Třídenní – Zeleného čtvrtka, Velkého pátku, Bílé soboty a potom Vigilie a neděle Zmrtvýchvstání.

Především nás však církve v tomto předvelikonočním období vybízí, abychom si připomínali, jak bylo uskutečněno dílo vykoupení a co máme dělat, abychom si osvojili jeho ovoce. Máme se vzchopit a ze všech sil se duchovně obnovit. Proto hned zpočátku spojila církve postní dobu s přípravou na křest, a tak nelze dobře porozumět době postní bez zřetele k dějinám katechumenátu. I letos budou v naší farnosti pokřtěni dva dospělí katechumeni. Liturgie postní doby obsahuje přípravné obřady na přijetí křtu, abychom mohli tyto katechumeny duchovně doprovázet a podpořit. Tím se také

prohlubuje a zdokonaluje náš duchovní život.

Pro duchovní obrození se také v době postní burcuje duše věřících k častějšímu prožívání bohoslužeb, svátosti smíření, k rekolekci, pobožnosti křížové cesty, k duchovní četbě a dalším projevům zbožnosti.

P.L.

O presbyterovi abba Isidórovi říkali, a že ho prý kdysi přišel jeden bratr pozvat k jídlu. Stařec se ale neměl k odchodu a řekl: „Adam byl vyhnán z ráje, protože se nechal oklamat pokrmem.“ Bratr se zeptal: „Ty máš teď strach vyjít ze své kelly?“ On odpověděl: „Nemám důvod se bát, synu, když ďábel obchází jako řvoucí lev a hledá, koho by zhltnul?“

Mnohokrát říkával: „Pokud se někdo dá na pití vína, jistě neunikne útoku pokušení. Přece i Lota, poté co byl svými dcerami donucen opít se vínem, pak ďábel pro tu opilost bez potíží svedl k nezákonnému činu.“

(Apothegmata I. Výroky a příběhy pouštních otců, Praha 2000)

4.	pátek	Sv. Kazimíra
6.	NEDĚLE	9. neděle v mezidobí
7.	pondělí	Památka sv. Perpetuy a Felicity, mučednic
9.	středa	POPELEČNÍ STŘEDA
13.	NEDĚLE	1. NEDĚLE POSTNÍ
19.	sobota	Slavnost SVATÉHO JOSEFA, SNOUBENCE PANNY MARIE - doporučený svátek
20.	NEDĚLE	2. NEDĚLE POSTNÍ
25.	pátek	Slavnost ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ
27.	NEDĚLE	3. NEDĚLE POSTNÍ

Oznámení

Biblické katecheze

Biblické katecheze budou pokračovat v sobotu 5. a 19. března ve farním sále hned po večerní mši sv.

Farní duchovní obnova

Farní duchovní obnova se uskuteční **v sobotu 26. března od 15. 00 hod.** Po první promluvě v zimní kapli sv. Václava bude příležitost ke svátosti smíření a od 17.00 hod. pobožnost křížové cesty v lodi kostela sv. Jana Nep. Druhá promluva bude během mše sv. v 17.30 hod.

Křížová cesta

Pobožnost křížové cesty bude tradičně v pátek a v sobotu přede mší sv. od 17.00 hod.

Úmysly Apoštolátu modlitby na březen

1. Aby národy Latinské Ameriky zůstávaly věrné evangeliu a velkoryse přispívaly k sociální spravedlnosti a pokoji.
2. Aby Duch Svatý dával světlo a sílu křesťanským společenstvím a věřícím, kteří jsou pronásledováni nebo diskriminováni kvůli evangeliu.
3. Za pochopení závazného podílu všech pokřtěných na misijním poslání církve a za vytváření pouta jednoty mezi všemi, kdo se z vody a Ducha Svatého znovu narodili a oblékli v Krista.

Zápis ze schůze výboru Společnosti přátel košířských kostelů, konané dne 11. února 2011

Přítomni: P. Lohelius, Stanislav Dobeš, Václav Funda, Stanislav Hojek, Elena Horáková, Jan Nekula, Ondřej Vaněček

Program:

1. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého
2. Farní život a všeobecná rozprava

1. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého

Rekonstrukce dešťové kanalizace

Stavební práce, při nichž budou vyměněny dva zbývající dešťové svody, by měly v kostele probíhat od 1. července do 15. srpna, jak to stanoví smlouva se stavební firmou.

Byla podána žádost na pražskou pobočku Národního památkového ústavu, aby projekt „Rekonstrukce dešťové kanalizace“ byl zařazen do havarijního programu ministerstva kultury, což by při kladném vyřízení představovalo vítanou dotaci.

Ostatní

Stanislav Dobeš oznámil, že křoviny u zábradlí veřejné komunikace, která umožňuje přístup ke kostelu, už jsou ostříhané a zábradlí lze bez potíží používat.

Dále oznámil, že mechanický šicí stroj už není k mání.

2. Farní život a všeobecná rozprava

Postní rekolekce pro farnost bude v sobotu 26. března.

Byl navržen termín 4. června (sobota) pro farní výlet i jeho cíl: Kutná Hora a nedaleký Sedlec.

Letošní nedělní farní výprava po pražských církevních pamětihodnostech se uskuteční v neděli 19. června na Slavnost Nejsvětější Trojice odpoledne – navštívíme klášter boromejek v Praze-Řepích, případně i řepskou farnost.

Příští schůze výboru SPKK se bude konat druhý březnový pátek, to je 11. dne toho měsíce na obvyklém místě.

Zapsal Ondřej Vaněček

UTRPENÍ

Za utrpení se obecně pokládá, když někdo zažívá nepohodlí různého druhu, jako např. nespokojenost se stávajícími poměry či lidmi v okolí, nedostatek, nouzi, ponížení, potupu či osamělost. Ale při hlubším zamyšlení člověk snadno dojde k poznání, že utrpení nevzniká samotným nepohodlím: nouzi jde nastavit zrcadlo dobrovolné chudoby, střídmost a skromnost; ponížení se naopak stává jistou „poctou“, pokud se tak děje z ušlechtilého podnětu; osamělost se promění v šťastnou samotu, ba dokonce v přebývání v té nejlepší společnosti – v blízkosti Pána.

Bolest a utrpení ale jsou skutečně přítomny a trpí právě spravedliví a říkal to již sám Kristus svým učedníkům. Jak to? Mohlo by se přece říci, že spravedlivý nemá co trpět. Vždyť je živ z Chleba věčného života – nepotřebuje přece ani jíst ani pít..., že mu osamění nevadí, protože si přece najde Pána a Pán si najde svou trpící ovečku a potěší ji...

Utrpení je zakoušení vlastní bezmoci vůči zlu a vůči smrti. Je to přímé setkání s vlastní pomíjivostí a smrtelností; vědomí ztráty v boji, který prohraje každý smrtelník. Protože smrt je skutečně konec. Ale nemá poslední slovo. Smrt netrvá jen okamžik. V podstatě trvá celý pozemský

život a, myslím, nezahrnuje zdaleka jenom postupné chátrání tělesné schránky. K smrti patří i něco jiného. Například bolest, která vzniká a na člověka doléhá v důsledku cizí slabosti – když druzí lidé příliš povolí sami sobě, tělu, světu či ďáblu a nechají se ovládnout strachem, pýchou a žádostivostí různého druhu a berou tak bližním jejich podíl. Utrpení se děje za hříchy druhých, kvůli křehkosti vlastní i cizí. I proto je tak důležité napřed vidět trámy a klády ve vlastním oku: vlastní slabost má společenský dopad, a to i tehdy, když se děje zdánlivě ve skrytu a jediným svědkem je člověk sám. Vždycky je přítomen i Pán, jsou hned minimálně dva svědkové: vlastní svědomí a neviditelný Bůh.

Člověk tedy trpí, když na něj doléhají hříchy druhých lidí a on musí snášet nějakou újmu – že se mu nedostává něco, co přirozeně potřebuje. Každý musíme jíst a pít – ale někteří nemají ani nutné minimum. Hodně podobné je to i s láskou a přátelstvím: Člověk byl stvořen pro život v manželství, v rodině, v blízkosti přátel a v pokojné společnosti. A přesto spousta lidí nedobrovolně musí žít v osamění a opuštění, v pronásledování a ve válce. Vydírání a nátlak se objevují i mezi nejbližšími. A tam, kde by se čekala moudrost, bývají lhostejnost a lež.

Proti bezmoci se jde bránit různě: například sebelítostí nebo agresivitou obrácenou vůči druhým v podobě touhy po pomstě nebo také vůči sobě samému. To jsou reakce vycházející ze zásady „oko za oko“; i z pojetí, že jen „já“ trpím a dál už nikdo. Jenže právě tím se celá situace jen zhoršuje. Bez Krista by utrpení bylo nesnesitelné, vedlo by k zoufalství a bezednému strachu. Naopak díky Němu se právě zde nečekaně otevírá cesta vedoucí k radosti a štěstí.

Sv. Edita Steinová napsala: „Existuje povolání k utrpení s Kristem a jeho prostřednictvím spolupůsobení v Jeho spásonosném díle. Spojení s Pánem se stáváme údy Jeho mystického těla. Kristus ve svých údech prodlužuje vlastní život a On sám v nich trpí. Utrpení ve spojení s Pánem se stává Jeho utrpením, je zapojeno do velkého díla spásy a je proto plodné. To je zásadní myšlenka řeholního života, především karmelitánského života: dobrovolným a ochotným přijetím utrpení je přimlouvav se za hříšníky a spolupracovat na vykoupení lidstva.“

Těmi slovy se současně odpovídá i na otázku, proč hořkost utrpení vede k zakoušení sladkosti. A proč podvědomě člověk také poznává, že utrpení a milosrdenství jsou dvě strany téže mince. Spatření vlastního kříže směřuje nejen k poznání sebe sama, ale otevírají se tím člověku aspoň v minimální míře oči pro slabosti a vnímání utrpení druhých lidí. Milosrdenství má nekonečně mnoho podob, ale začíná vždycky trpělivým přijetím vlastního kříže, což v sobě zahrnuje i poznání, že každý člověk někde přišel a přichází nedobrovolně zkrátka, že „žizní“ a je napájen kyselým octem.

Proto se opravdová a upřímná víra dá poznat celkem snadno: neděje se totiž nikdy s vyhlídkou na lepší pozemské zítřky a osvědčí se ve chvílích, kdy dochází na příslovečné lámání chleba. Opravdová naděje není blouznění, ale ten nejstřízlivější realismus, jakého lze jen dosáhnout. Je třeba o něj usilovat neustále a jediná cesta, jak k němu dospět, vede právě skrze Ukřižovaného. Ježíš Kristus se nevydal utrpení dobrovolně proto, aby se před ostatními „předvedl“ a dokázal jim i sobě, jaký je hrdina. On byl ten poslední, kdo si potřeboval něco dokazovat a patřičně si zvyšovat sebevědomí. Dobrovolně se vydal cestou kříže jednak proto, aby přinesl všem lidem kromě pokoje, míru a poznání pravdy také způsob, jak je šířit dál. A také proto, že byl Bohem, tj. že byl ztělesněním čisté lásky. Čistá láska nezná strach ani zbabělost, ani chamtivost ani pýchu. Je ochotná snášet všechno, proto světci v utrpení paradoxně byli (jsou) ještě krásnější než předtím a to i tací, kteří jsou zmučení či dokonce tělesně zubožení.

A na konec ještě poznámka k odpuštění, které k utrpení rovněž patří. Odpustit neznamená lehkomyšlně zapomenout, co se stalo. Odpuštěním se člověk stává podobným Bohu, přibližuje se Mu v množství lásky, kterou Bůh jako Otec chová ke *každému* člověku (i k marnotratným synům/dcerám!), a přibližuje se Mu také v chudobě, protože ten, který všechno stvořil, nemá zapotřebí lpět na něčem stvořeném. Všechno pozemské trvá jen dočasně.

jlm

Svaté Perpetua a Felicita, mučednice – památka 7. března

Jména těchto světic – mučednic jsou nám známa. Jsou jmenovány v druhých přímluvách první eucharistické modlitby (Římského kánonu) začínajících slovy „I nás, hříšníky...“ a v litaních ke všem svatým. Latinský původ jmen nám napovídá, že byly umučeny za pronásledování křesťanů v římské říši. Bylo to v roce 203 za panování císaře Septimia Severa. V Kartágu v severní Africe bylo zatčeno pět mladých katechumenů. S Perpetuou a Felicitou ještě Saturninus, Revocatus a Secundulus. K nim se později připojil Satorius, jejich katecheta, který se sám přihlásil soudci jako křesťan.

Perpetua byla mladá žena, asi 22 letá, vznešeného původu, která měla malé dítě, ještě kojence. Felicita byla otrokyně v osmém měsíci těhotenství. Podrobnosti jejich věznění a umučení se zachovaly v jednom z nejstarších křesťanských spisů o mučednících „Umučení svatých Perpetuy a Felicity“. (Česky je obsaženo v knize *Příběhy raně křesťanských mučedníků*, Vyšehrad, Praha 2009.)

Autor, který napsal úvod a popis umučení, není známý, ale většinu spisu tvoří zápisky Perpetuy a Satura. Otec Perpetuy byl pohan a naléhal na svou dceru nejprve hrozbami a potom prosbami, aby se vzdala křesťanství. Ona však ve své víře vytrvala. V té době byli také pokřtěni. Pak ale byli uvrženi do temného vězení, kde byla spousta lidí. Dva diakoni, kteří se o ně starali, zařídili, že byli přivedeni na několik hodin do lepší části vězení. Tam mohla Perpetua nakojit svého syna. Pak měli být vyslechnuti a otec Perpetuy na ni znovu naléhal i prosil, aby obětovala římským bohům. Pak je odvedli k výslechu. Tam na ni naléhal i prokurátor. Ona však odpověděla: „Jsem křesťanka.“ Prokurátor všechny odsoudil k boji s divokými šelmami při hrách v amfiteátru. Dítě už k Perpetue nepustili, ale to už se nedožadovalo dalšího kojení. Během věznění měli Perpetua i Satorius několik vidění.

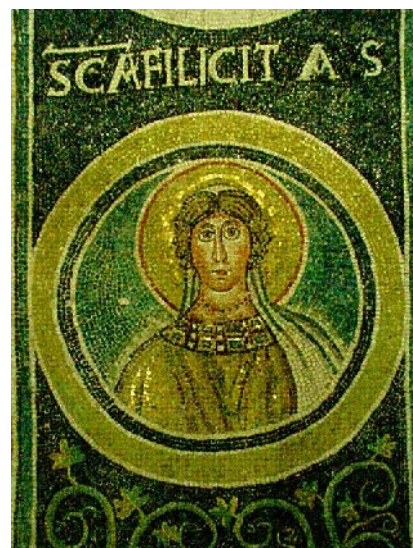
Secundulus zemřel ještě ve vězení. Felicita pak dva dni před zápasem s šelmami porodila holčičku. Když se jí dozorcí pro její nářek vysmívali, odpověděla: „To, co teď trpím, trpím já sama; tam ale bude někdo jiný,

kdo za mě bude trpět, protože i já budu trpět za něho.“

Když byli vedeni do amfiteátru, šli šťastni s klidným pohledem. Muži byli vydáni na pospas šelmám – leopardovi a medvědovi. Na ženy byla vpuštěna divoká kráva. Všichni utrpěli těžká zranění a proto byli pak zabiti gladiátorem ranou mečem. Před tím si ještě dali polibek míru. Bylo to dne 7. března roku 203.

Ve čtvrtém století uložili křesťané jejich ostatky do nové baziliky. Ta byla v průběhu doby zničena, ale roku 1907 se při vykopávkách našla jména Perpetuy a Felicity. Schránka s ostatky sv. Perpetuy je dnes uložena ve Vierzonu ve střední Francii.

Jména Perpetuy a Felicity jsou uvedena v římském rukopisu ze 4. století mezi jmény mučedníků veřejně uctívaných. Sv. Augustin na jejich svátek pronesl několik homilií.

Mozaiky z kostela sv. Eufrasia z Poreče v chorvatské Istrii.

Podle pramenů z Internetu (Cath. Encycl., BB Kirchenlexikon aj.) a v textu citované knihy.

MP

Málo známá - svatá Aja

Podle životopisu, vydaného v Bruselu roku 1789, žila tato světice (někdy též Aya), v osmém století a byla příbuznou sv. Waldetrudy, které je zasvěcen hlavní chrám v Monsu, v Belgii. Byla provdána za Hidulfa, vévodu v Lobbes, který je též považován za světce a zemřel jako opat kláštera lobbesského.

Žili od sebe odloučení a nakonec vstoupili oba do kláštera, Aja mezi řeholní kanovnice sv. Waldetrudy v Monsu., Hidulf mezi mnichy lobbesské.

Sv. Aja vynikala obzvláštní láskou k chudým, značné jmění doporučila klášteru (stejně jako její manžel Hidulf) Po jejich smrti vznikly právní spory o jejich odkazech a byla obava, že kláštery při prohrají. Podle legendy oba vydali posmrtné svědectví, že jejich pozemky patří kostelu a klášteru sv. Waldetrudy.

V svém kraji je tato světice patronkou spravedlivých soudních rozsudků v právních sporech.

Do Čech úctu k této světici přinesli jesuité v sedmdesátých letech 18. stol..

V Praze je socha sv. Aji proti smíchovskému nádraží a je připisována sochaři Ignáci F. Platzerovi. O tom, že úctu ke sv. Aje u nás šířili jesuité svědčí její sochy a obrazy v některých chrámech, postavených jejich řádem. V pražském kostele Sv. Mikuláše stála socha sv. Aji v kapli sv. Anny, ve Strašíně u Sušice je oltář, kde je „vyobrazena světice sličného zevnějšku s košíkem různých dopisů“. V poutním kostele v Chloumku u Luže je uvedena mezi 22 významnými patrony a vzývána v nejrozmanitějších lidských starostech. Její svátek je připomínán 18. dubna

Volně podle spisku A. Šorma Úcta sv. Aje v Čechách vydaného vlastním nákladem v r. 1941 sestavil K. Pávek

Redakční poznámka: Ve spojitosti s úctou sv. Aji v Čechách je uváděno ve spisku A. Šorma jméno řed. A. Hořánka, který také jednu ze svých dcer pojmenoval jako Aju. Tato, dnes již nežijící Aja Hořánková, se stala manželkou ing. K. Pávka a mnozí naši starší farníci ji znají jako velmi jemnou, kultivovanou dámu, která v mládí horlivě pracovala ve skautském hnutí na Smíchově a v Košířích. R.I.P.

OKÉNKO HUMORU

POMOC BLESKEM RANĚNÝM

Také ti mohou často vzkříšeni býti. Nakládá se s nimi tak jako se zadušenými, nepomůže-li to však, tedy prý jen zakopání do země pomoci může.

Vykope se mělký hrob, do něho položíme nešťastníka s hlavou trochu povýšenou, přikrejeme ho se všech stran lehce zemí, takže mu jen tvář ven kouká, a tuto pokropujeme častěji studenou vodou. Tak ho nechme po několik hodin ležeti. Přejde-li k sobě, položíme ho na lůžko, potírejme jej pilně octem na prsou a na židovinách (spaní) a dávejme mu do huby studenou vodu s trochou octa neb salmiakovou vodičkou. Odpočinkem, a nebo tímto posílením zotaví se tělo zase.

Je-li oživený příliš ospalý nebo pomatený, dávejme mu studený obkladek z vody a octem a solí na hlavu. Bolí-li některý oud a nebo je-li chromý, přiloží se teplé víno a nebo kafrová vodička.

Při bouřkách máme vždycky opatrní býti aniž však se potřebujeme báti. Blesk je sice tak náramná přírodní síla, že se není co obávat, že by si ho člověk přitáhl, kdyby běžel, přece však je vyzkoumaná věc, že ho některé věci přitahují. K těmto patří přede vším magnet a železo. Pročez jezděme při bouřkách raději volně, s vozu a s koně slezme, opodál ho držíce.

V jizbě otvírajme toliko jedno okno, aby povětrí netáhlo, ne snad že by to blesk přitáhnout mohlo, ale proto, že by to zdraví škodilo.

Kapitolu z publikace Domáci lékař (J. Pečírka, 1886) vybral K. Pávek.

Doporučujeme pečlivé prostudování. V tomto měsíci lze očekávat první jarní bouřky a znalost příslušného postupu by mohla dojít praktického využití.

OKÉNKO VÍRY

331. Jak se uděluje svátost kněžského svěcení?

Ve všech třech stupních se svěcení uděluje *vkládáním rukou* biskupa na hlavu svěcence se slavnostní světící *modlitbou*. Biskupa jí svěcenci vyprošuje od Boha zvláštní vylití Ducha Svatého a jeho darů potřebných k udílené službě.

332. Kdo může udělovat tuto svátost?

Udělovat svátost kněžství v jeho třech stupních je vyhrazeno platně svěceným biskupům jako nástupcům apoštolů.

333. Kdo může přijmout tuto svátost?

Může ji platně přijmout pouze pokřtěný muž: církve se cítí vázána touto volbou, kterou učinil sám Pán. Nikdo nemůže přijetí této svátosti vyžadovat, rozhodnutí o tom, zda je kandidát způsobilý pro tuto službu, přísluší církevní autoritě.

334. Je od příjemce svátosti kněžství požadován celibát?

Celibát je vždy vyžadován pro biskupské svěcení. Pro kněžské svěcení jsou v latinské církvi obvykle vybíráni věřící muži, kteří jsou svobodní a mají úmysl zachovávat celibát „pro nebeské království“ (Mt 19,12); ve východních církvích není dovoleno se ženit po přijetí svěcení. Trvalými jáhny se mohou stát také ženatí muži.

335. Jaké účinky má svátost kněžství?

Skrze zvláštní vylití Ducha Svatého tato svátost připodobňuje svěcence Kristu v jeho trojí funkci kněze, proroka a krále podle příslušného stupně svátosti. Svěcení vtiskuje nezrušitelné duchovní znamení: proto nemůže být opakováno ani uděleno na omezenou dobu.

336. S jakou autoritou je vykonáváno služebné kněžství?

Posvěcení kněží při výkonu posvátné služby mluví a jednají nikoli z vlastní autority či z pověření nebo zmocnění společenství, nýbrž v osobě Krista – hlavy a jménem církve. Proto se služebné kněžství liší podstatně, a ne pouze stupněm, od všeobecného kněžství věřících, k jehož službě bylo Kristem ustanoveno.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera Th.D., M. Brůčková, S. Dobeš, M. Práger, O. Vaněček
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	150 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz
	Grafická úprava: V. Dráb
	Č.ú.: 125708379/0800
	Neprodejné